

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorzczak

SSN Monika Koba (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R. B.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie II AS (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 kwietnia 2020 r.

pozostawia skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

R.B. pismem datowanym na dzień 3 grudnia 2019 r. (wpływ do Sądu Najwyższego 31 grudnia 2019 r.) złożył skargę na naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy o sygn. akt II AS [...], toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w (...) - dotyczącej stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie VS (...) Sądu Okręgowego w P. - bez nieuzasadnionej zwłoki, wnosząc o stwierdzenie przewlekłości w tym postępowaniu oraz o przyznanie mu kwoty 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę jako niedopuszczalną, należało pozostawić bez rozpoznania.

Po pierwsze, skarżący wniósł skargę na opieszałość postępowania w postępowaniu wywołanym jego skargą na przewlekłość postępowania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, z uwagi na charakter tego postępowania i jego cel, nie przysługuje skarga na przewlekłość postępowania (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2017 r., WSP 2/16, niepubl., z dnia 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11, OSNKW 2012, nr 3, poz.27, z dnia 14 lipca 2011 r., III SPP 16/11, OSNP 2012, nr 21-22, poz. 277, z dnia 5 stycznia 2011 r., III SPP 29/10, niepubl., z dnia 20 lipca 2010 r., III SPP 16/10, OSNP 2012, nr 1-2, poz.29, i z dnia 16 czerwca 2005 r., KSP 5/05, OSNKW 2005, nr 9, poz.88).

Po drugie, skarga na przewlekłość postępowania stanowi mechanizm dyscyplinujący organy szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości, mający zapewnić sprawne rozpoznanie sprawy. Funkcja ta traci rację bytu w odniesieniu do postępowań już zakończonych, co koresponduje z wymogiem, określonym w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75, ze zm. - dalej jako: „ustawa o skardze” lub „u.s.p.p.”) aby skargę na przewlekłość postępowania wnosić w jego toku. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że granicą „czasową” do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania co do zasady stanowi prawomocne rozstrzygnięcie sprawy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III SPP 3/09, OSNP 2010, z. 17-18, poz. 235 oraz niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2018 r., III SPP 60/17, z dnia 5 kwietnia 2018 r., KSP 6/18, i z dnia 17 września 2015 r., WSP 3/15)

W rozpoznawanym przypadku skarga została wniesiona już po zakończeniu objętego nią postępowania, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w (...) pod sygn. akt II AS (...). Zarządzenie kończące to postępowanie zostało bowiem wydane w dniu 12 listopada 2019 r., podczas gdy stanowiąca przedmiot rozpoznania w niniejszym postępowaniu skarga na przewlekłość została wniesiona dopiero w grudniu 2019 r.

Z przytoczonych względów, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze, skargę - jako niedopuszczalną - należało pozostawić bez rozpoznania, co jednocześnie przesądza o bezprzedmiotowości obowiązku uiszczenia opłaty stałej od skargi (art. 17 ust. 3 u.s.p.p.).